

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Vizki, Morti.

Kendte folks børn.

1 bd.

DK

Dette manuskript er ophavsretligt beskyttet, og må kun benyttes til personlig brug. Du må dog også bruge manuskriptet i forbindelse med optagelsesprøve på de danske teaterskoler.

Hvis du vil opføre manuskriptet, skal du have samtykke fra rettighedshaveren. Du kan i den forbindelse kontakte fagorganisationen Danske Dramatikere. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

This manuscript is copyright protected and is only for personal use. However, you may also use the manuscript when applying for enrolment at Danish schools of performing arts

If you want to perform the manuscript, you must have the consent of the copyright holder. In that regard, you can contact the Danish Writers Guild. Always remember to credit the author.

Vizki, Morti

Radioteatret

KENDTE FOLKS BØRN

af
MORTI VIZKI

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DRAMATISK BIBLIOTEK
POSTBOKS 2149
1016 KØBENHAVN K
DANMARK

KENDTE FOLKS BØRN

af
MORTI VIZKI

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DRAMATISK BIBLIOTEK
POSTBOKS 2149
1016 KØBENHAVN K
DANMARK

PERSONER:

KAIN mand 50 år

ABEL mand 50 år

LUCIFER kvinde 30 år

KENDTE FOLKS BØRN

af

Morti Vizki

PERSONER:

KAIN mand 50 år

ABEL mand 30 år

LUCIFER kvinde 30 år

A

I.

(I badeværelset. KAIN barberer sig. ABEL tager nynnende tøj på).

KAIN:

Skal du nynne?

ABEL:

Nå, har du fået fiske for nylig?

KAIN:

Ja, englefiske. (Stilhed). Skal du nynne?

ABEL:

Hvor er mor og far?

KAIN:

Derinde.

ABEL:

Er de stadigvæk derinde?

KAIN:

Ja.

ABEL:

I Paradis?

KAIN:

De gik derind igen. Men du ved jo de snart kommer ud. De må jo ikke blive der, de skulle bare ind og hente nogle ting.

ABEL:

De har mig bekendt ikke nogle ting derinde.

KAIN:

Nej, de kom ud som de stod og gik.

ABEL:

Hvordan mon der ser ud?

KAIN:

Hvor skulle jeg vide det fra? Hvor tror du jeg skulle vide det fra? Tror du jeg ved noget du ikke ved? Hvorfor tror du at jeg ved noget du ikke ved?

ABEL:

Så så.

KAIN:

Hvorfor forestiller du dig sådan noget om mig? Hvorfor bliver du altid rådden? Jeg skal på arbejde. Jeg skal jo på arbejde om lidt, og så står jeg og skal ud af døren, og så bliver du paranoid.

ABEL:

Jeg kunne også godt tænke mig at komme i paradys. Faktisk holder jeg meget af dig, Kain, du er jo min bror, vi har altid holdt sammen, jeg elsker dig, men mor og far, de har været, det er jo det, de har været helt inde i paradys, dér inde i Edens Have, det dér reservat lige derhenne. Det er for mig frygteligt at skulle dø uden at have opnået at se paradys, de, mor og far, taler altid så meget godt om det, jeg mener hvad har Jahve haft for, jeg mener, hvad har de haft for med Jahve, siden de nu skal hente deres ting? Kære Kain, kære kære Kain, det er jo, herregud, det var jo grunden bare det jeg ville tænke lidt over sammen med dig.

KAIN:

Med løgn bagefter.

ABEL:

Du ved jeg ikke, at jeg aldrig lyver.

KAIN:

Her står jeg og skal ud af døren og så vil du, Abel, dig, du, dig, du vil standse mig. Du skal selv på arbejde, du skal ikke bryde dit kønne ansigt med tanker, Herren være lovet.

ABEL:

Og må han holde hånden over os. Og det vil han. Kain, hvis Gud nogen sinde besluttede sig til at ville meddele os noget vigtigt, hvilken skikkelse tror du så han ville antage?

KAIN:

Hvor er du tåbelig. Lad være med at stå i vejen for spejlet, jeg vil ikke skære mig igen.

ABEL:

Måske ville han sende selve Satan herop.

KAIN (skærer sig på hagen):

Av for...! Din drengerøv. Sikke noget at gå og tænke på.

ABEL:

Måske ville Gud sende Satan... måske i en kvindes skikkelse. Satan er godt nok forklædningseksperter i dét foretagende. Her lad mig duppe noget sprit på, så blodet standser. Kom så. Tænk, man kunne møde hvem som helst en dag, og så viste det sig måske at være...

KAIN:

Med løgn bagefter.

ABEL:

Ikke mig nej, for jeg lyver ikke.

KAIN:

Gu gør du så. Må herren holde sin hånd over dig.

ABEL:

Og dig.

KAIN:

Skal du ikke ud til dine geder?

ABEL:

Jo jo. Jo jeg passer da som regel mit arbejde, gør jeg ikke?
Gør jeg ikke nok?

KAIN:

Jo jo. Og så glem det med paradiset, ikke Abel?

ABEL:

Jo jo.

KAIN:

Ja ja. Jeg tænker jo også tit på det.

ABEL:

Gør du?

KAIN:

Men det er ikke for os at tænke på.

ABEL:

Og vi takker og vi er taknemmelige for hvad vi har. Hver
dag sørger Herren for at vi får mere og mere.

KAIN:

Og se så at komme ud af røret.

II.

(ABEL alene. Marken udenfor Paradis. Fårene bræger, kun afbrudt af jetfly).

ABEL:

Jeg er så rædselsslagen, ligesom dengang, dengang før, den anden gang da jeg gik alene hjem fra den forpulede fest og ikke vidste, stadig ikke vidste om hun havde lagt mærke til mig. Jeg er så rædselsslagen, ligesom dengang, men mere, for det var før jeg begyndte at tænke på kraften, på viljen, på den vilje inden i mig, om jeg havde nogen vilje inden i mig. Så fortalte nogen mig, var det mor og far? Var det Kain? Var det dig, Kain? Så fortalte nogen mig at jeg skulle passe på min kraft, og dem der overlever, det er dem der har den stærkeste kraft, det er dem der får ophold. JEG ER BANGE FOR JEG IKKE KAN TÅLE DET. At leve op til det. Jeg føler kraft. Føler jeg kraft? Jeg føler noget med noget noget. Rejsen fra paradys kan jeg huske den? Kan Kain, ja han kan nok huske den han lå sikkert allerede i mors liv jeg lå kun i fars pung. Kraften. Noget med noget noget. Nu skal jeg selv bære kraften, og jeg skal selv føle den, ikke som dengang før, hvor jeg bare følte sorg. Men er den der? Lad mig mærke efter i mit bryst for det er garanteret der den sidder. Der er mange små kræfter, men de kan måske slet ikke forenes til den store? Det ville ikke være så godt, ikke så godt for mig i hvert fald, nu bliver jeg for alvor bange, mere bange under alle omstændigheder end lige før, meget mere, mit hjerte pumper, hvis jeg dog bare kunne passe mit arbejde lige som alle andre og være flittig uden at tænke på hvad der skal blive af mig, uden at hele tiden skæve til de andres succes, der bare lammer mig.

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

ABEL (forts.):

Jeg kan mærke den store gode gamle tvivl, jeg er et stort tvivlstilfælde. De tror jeg er den gode, den fremgangsrige, men jeg skal hele tiden skide, jeg har skidt tyndt, rigtig tyndt i en uge. Bare passe sit arbejde og takke Gud for det jeg kan, det han har givet mig, nemlig min unikke kraft, alt jeg har at gøre er bare at bruge den, AT FØLE DEN, men hvor er den, de er mange små, som glasklare ilder under isen, men jeg startede åbenbart med at få skænket en samlet, een stor kraft, hvor er den, har jeg fortjent den, skal jeg nu dø? Besvime. Skal jeg gå hen til den lygtepæl og skide igen? Jeg har sgu da aldrig været i paradys, og jeg kommer det sgu da heller aldrig, det er akkurat som med kendte folks børn, de kommer ganske vist i bladene, men de laver ikke, de får ikke først lov til at lave det sjove arbejde, at mærke, om de har deres egen kraft. Vi er kendte folks børn, men Kain, han er bare ligeglad, jeg tror jeg brokker mig for meget til ham om dette her, jeg tror, at en dag irriteres eller misundes han så meget af min angst, at han desværre bliver nødt til at tage mit liv. Og angstens landkort er simpelthen helt enkelt - men satanisk som sorte spidse sko - simpelthen helt enkelt mange små veje i brystet som roder rundt imellem hinanden, men ingen hovedvej ud af byen, ud af denne her by, hvor jeg ikke har mere at gøre. Kraften mangler i mig, eller er det bare smerten der understreger kraften?

III.

KAIN:

Skal du ikke på arbejde?

ABEL:

Har du da overhovedet hverken nogen vrede eller nogen drømme?

KAIN:

Nogle gange skal man bare arbejde sig ud af det. Så får man mere overskud og tålmodighed.

ABEL:

Kornbonde pisserøv.

KAIN:

Fåreknepper fascist.

ABEL:

Ville du ikke gerne have prøvet at være i paradys, Kain?

KAIN:

Derude ligger vejen. Du kan jo bare gå ud ad den. Du kan jo søge lykken. Paradys ligger bag os. Paradys, det er jo bare et reservat, Abel.

ABEL:

Hvis jeg går ud af den vej, Kain, så kommer jeg til et andet reservat, og ved du hvad det hedder?

KAIN:

Nej, og jeg er også ligeglad. Herren gir og Herren tar...

ABEL:

Herren gir og Herren tar, Herren er en gitar. Du skal høre på mig, Kain. Gud har ikke forbudt os at tænke, tværtimod. Du ser vejen lige derude? Godt. Lad os antage at jeg er myreflittig og fyldt med gåpåmod, hvilket jeg er, og hvilket du er misundelig på, lad os antage det og jeg fortsætter ud ad den vej, så kommer jeg til et andet reservat, et reservat bygget af din slægt, af een eller anden grund ikke min, og bygget af din slægt og fortiet af din slægt, din kunstelskende slægt, og ved du, hvad det reservat hedder, Kain?

KAIN:

Det tror jeg ikke.

ABEL:

Jo du gør Kain, jo du gør så.

KAIN:

Jeg kan ikke se ind i fremtiden.

ABEL:

Hvis du har nogen anstændighed, Kain, så siger du mig, hvad det sted hedder, som venter min slægt.

KAIN:

Det sted hedder Auschwitz, Abel. Det hedder Auschwitz.

ABEL:

Ja, for du vidste det nemlig godt.

KAIN:

Jeg slår dig ihjel.

ABEL:

Og Auschwitz er bygget af din slægt til min slægt.

KAIN:

Vi er jo brødre, Abel, hvad er så forskellen på din og min slægt?

ABEL:

Der er dem der lukker øjnene, og så er der dem der ser, og den dag kan snart komme.

KAIN:

En helt uhyrlig påstand. Ved du hvad, jeg har ikke bygget Auschwitz.

ABEL:

Det er rigtigt nok.

KAIN:

Jeg elsker dig, Abel, så vil du ikke tage det roligt og gå ud til fårene?

ABEL:

Vel vil jeg ikke nikke nej.

KAIN:

Nogle gange hjælper tålmodighed een til at få lidt mere overskud.

ABEL:

Jeg kan ikke lukke øjnene. Jeg ved godt, at jeg heller ikke gør noget for at forhindre al rædslen, men vores slægter kunne måske gøre noget sammen.

KAIN:

Ja passe vores arbejde.

ABEL:

Den holder ikke.

KAIN:

Elske vores koner.

ABEL:

Jeg passer mit arbejde og jeg elsker også min kone. Og jeg er bedre til begge dele, end du selv. Det er også bare derfor du ikke kan lide mig.

KAIN (giver ABEL en knytnæve i brystet):

Så er det eddermeneme nok, din drengerøv.

ABEL:

Men du, dig, du, du vil slå mig ihjel.

IV.

KAIN:

Jeg længes og undres. Måske har jeg været for god til at indordne mig, for eksempel hver gang jeg har fødselsdag skynder jeg mig at invitere et halvt hundrede mennesker jeg knap nok kender for at indordne mig under deres gaveregn, altså hvad de nu har fundet på at give mig, mig der længes og undres, men også mig som ikke gider selv at finde gaverne derude, derude i fordybelsen. Jeg pakker alle gaverne op som om jeg var syv år gammel, og helt henrykt, obligatoriske lightere og fyldepenne og cd'ere og læderjakker, læderjakker, læderjakker. Men jeg vil gerne understrege, at jeg er en god vinder. Når jeg hyldes af disse mennesker, alle de kendte fra hele bibelhistorien og den tyrkiske musik sågar grammy, både svensk og semitisk, så er jeg aldrig nedladende overfor ensommere og mere indadvendte fætre.

KAIN (forts.):

Jeg smiler og beder en bøn for mere indadvendte fætre, og jeg serverer dem et godt måltid, men hvis de flæber må jeg fortælle dem i skarpe vendinger, at de kan godt spare sig, og så kan de spare deres gaver væk også, for så meget betyder gaver heller ikke for mig. Jeg er godt nok forkælet med gaver, men det er jo ikke min skyld. Og hvis Abel flæber, så kan han godt spare sig. Kunne jeg måske ikke være dén, der gerne ville have hans fordybelse? Går han ikke derude blandt fårene og er poetisk og får stærke følelser ind i kroppen? Og holder han det ikke dybt inde i sin forfinede sjæl? Men nej, nej, noget af det giver han mig jo aldrig til min fødselsdag. Men Herren er stor og jeg skal nok forstå at indordne mig. Jeg har mine venner og de giver mig mange spøjse gaver, men jeg vil gerne understrege, at jeg også selv har inviteret dem, det er jo ikke bare nogen de røvhuller kommer med af sig selv. Hvert et kindkys har kostet mig femhundrede per kuvert, og så er baren bagefter ikke engang indregnet. Hvis Abel flæber over det, så slår jeg ham simpelthen ihjel, koldt og mondant, han ville ikke engang skænke det en tanke, han stavrer bare rundt derude med sin pilefløjte og er dyb. Man kan også selv gøre noget, men Herren er stor, man kan jo også prøve at lytte lidt efter Ham en gang imellem. Han virker nu flink nok. Det er næsten det eneste jeg kan sige til Abel lige nu, tror jeg. Mine fester er købt og betalt, det er ikke mig der har fundet på Auschwitz og alle de andre dekorationer, det er vel ikke forbudt at være glad en gang imellem, og det synes jeg Abel skulle tage og lære.

KAIN (forts.):

Lige så lidt forbudt det er at være nede en gang imellem, lige så lidt forbudt er det vel at have det lidt skønt og vifte lidt med røven oppe i lysstofrørene. Det er ikke så tosset som Abel gerne vil gøre det til. Det viser sig, at det kan være ret så sundt en gang imellem. Men Herren ventes at være stor nok til os allesammen, det er jo også lidt det, det er da også det Abel skal til at tænke på, vi kan ikke allesammen rende forvildet rundt og meditere ude på marken og bolle får i det nok så kulinariske anus. Vi har også et ansvar for livet, for glæden, for vores egen glæde, og det ansvar må vi til at tage. Har du forstået dét, dit paranoide skravl?

V.

(På caféen. LUCIFER sidder ved et bord og drikker. ABEL er lige kommet ind).

LUCIFER:

Har du ikke noget ild?

ABEL:

Hva? Jo. Et øjeblik, så skal jeg se efter.

(ABEL roder i sin lomme, finder en æske tændstikker og giver LUCIFER ild).

LUCIFER:

Du holder måske fri i dag?

ABEL:

Jahve kunne ikke så godt sige nej i dag.

LUCIFER:

Hvem er... Jahve?

ABEL:

Det er Vorherre. (Stilhed). Nå, men han kunne ikke så godt sige nej i dag, når jeg har sådan en undskyldning.

LUCIFER:

Hvilken undskyldning er det?

ABEL:

At jeg nogle gange får mine anfald.

LUCIFER:

Jahve... undskyldninger.. anfald. Hvad ér du egentlig for en splejs?

ABEL:

Undskyld. Undskyld. Mit navn er Abel. Ræk mig klør fem. (De slår hinandens håndflader).

LUCIFER:

Hellere end gerne. Lucifer var navnet.

ABEL:

Hvilket navn?

LUCIFER:

Jeg hedder Lucifer! Tjener! En omgang! Jeg føler mig grisk på en sød måde. Fortæl så om dine anfald.

ABEL:

Jeg får jævnligt angst for store, åbne pladser. Og da jeg går rundt på en mark med mine små får hele dagen er det ikke altid lige praktisk.

LUCIFER:

Det kan jeg sgu godt se. Men... det findes der råd for. Tak, tjener. Giv også ham splejsen en af de små grå til at sætte maven på plads - og behold byttepengene.

ABEL:

Jeg er nok lidt gammeldags. Jeg plejer ikke at drikke før om aftenen.

LUCIFER:

Du er vist bange for mange ting, hva?

ABEL:

Jaeh. For eksempel, dengang da mor og far skulle flytte og Kain og jeg...

LUCIFER:

Jo tak, den historie kender vi i selv de bedste familier. Apropos familie, har du kone og børn?

ABEL:

Jaeh, det har jeg da. Altså jeg har i hvert fald en dejlig kone til at starte med.

LUCIFER:

Hvorfor render du så rundt på marken og får alle de vimse idéer? Passer hun ikke ordentligt på dig?

ABEL:

Joeh, men det er bare...

LUCIFER:

Hvad! Kom nu, splejs!

ABEL:

Det er bare al den friske luft. Mine tanker får så meget frisk luft, og der er ikke nogen andre mennesker til at adsprede eller distrahere mig, og så kommer alle de tanker flyvende, og på tankerne sidder deres parasitter, frygten, og...

(Døren slås op. KAIN kommer forpustet ind).

KAIN:

Nå, dér er du, din døgenigt. Vi har været urolige for dig. Jeg har både ringet til rigshospitalet og politiet. Det kan du faneme ikke være bekendt sådan noget.

LUCIFER:

Vis dog lidt anstændighed, min herre.

ABEL:

Det vil jeg nu også nok sige.

KAIN:

Okay. Det gør mig ondt, frøken...

LUCIFER:

Lucifer var navnet.

KAIN:

Det gør mig ondt, frøken Lucifer, du gode Gud, hvor er du smuk, frøken! - at berøve dig min brors apatiske selskab.

LUCIFER:

Og hvem siger, at din bror ikke falder i min smag?

KAIN:

Han skal hjem og karte fårene skal han.

ABEL:

Det skal du ikke tænke på, Kain. Dem har jeg skam både badet og klippet. Man karter ikke selve fåret. Men jeg kartede uld. Før du stod op. Og før solen blotlagde marken.

LUCIFER:

Du er det klogeste menneske jeg nogen sinde har mødt.

KAIN:

Abel, du skal jo også til fødselsdag i aften. Vi skal have lagkage.

ABEL:

Vi får kun lagkage, men du får både lagkage og gaver.

LUCIFER:

Sådan gennemskuer en tænker selv sine nærmeste.

KAIN:

Ved du hvad, Lucifer, du kan godt klappe hesten, for han er gift - med een derhjemme - og hende kan du alligevel ikke stille noget op imod.

LUCIFER (med dæmonstemme):

Slap dog af.

ABEL:

Prøv dog at påhøre hinanden i ro og mag. Det var egentlig talt for at dulme mine nerver jeg gik herind. På grund af mine anfald.

LUCIFER (med dæmonstemme):

Det er ikke min skyld, at jeg er kommet. Den Store har sendt mig.

KAIN:

Hvem Den Store?

LUCIFER (med dæmonstemme):

JAHVE!

KAIN:

Du skal ikke komme og gå og spotte... kom, lillebror, så går vi. Her stinker af svovl og kربول.

LUCIFER (med almindelig stemme):

Vi ses. Tutteluu. (De går) Jeg må aldrig noget.

VI.

(Marken. Fåreflok. ABEL nynner, da KAIN overrasker ham).

KAIN:

Man kan ikke lade dig et øjeblik alene.

ABEL:

Jeg gør jo ikke noget.

KAIN:

Hvad gør du så med det får?

ABEL:

Holder gedehamsene væk fra hende.

KAIN:

Puh, hvor er det varmt. Jeg begynder at blive lidt søvnig.

ABEL:

Hvorfor går du så ikke ind og lægger dig lidt? Jeg skal nok klare bedriften.

KAIN:

Abel. Abel, jeg bebrejder dig jo ikke noget. Hende Lucifer... du er vel ikke lun på hende?

ABEL:

Når vi aldrig kommer i paradys, og jeg kun har arbejde i mit ansigts sved i vente, må aftenerne vel være mine egne.

KAIN:

Hvad har I lavet?

ABEL:

Bare rolig. Jeg inviterede hende i biografen, det er alt.

KAIN:

I stedet for at komme til min fødselsdag. Hvad skal jeg sige til din kone? (Stilhed). Puh, hvor er det trykkende.

ABEL:

Det trækker op. Prøv og se den store sky bagved dig. Den er næsten helt nede og kysse marken.

KAIN:

Vi bliver nødt til at tale alvorligt. Se alle disse dyr. Dem har du fået af Herren af en grund.

ABEL:

Hvilken grund?

KAIN:

Grunden kender jeg naturligvis ikke. Herrens veje er uransagelige.

ABEL:

Hvis der er en grund, hvorfor må jeg så ikke få den at vide, så jeg kan blive lykkelig?

KAIN:

Du skal ikke være lykkelig, du skal være evig.

ABEL (råber):

Herren er en svindler.

(Tordenskrald.)

KAIN:

Hvad er det dog du siger?

ABEL:

Svindler! (Tordenskrald). Indrøm det dog! Jeg keder mig!

KAIN:

Ti dog stille nu.

ABEL:

Auschwitz! Jeg keeeeder mig!

KAIN:

Hold kæft, lillebror. Jeg slår dig ihjel. Jeg... kom her
lad mig holde om dig.

(Det regner. ABEL græder, og KAIN trøster ham).

ABEL:

Se, nu bliver du gennemblødt, kun fordi du ikke ville gå
ind og lægge dig lidt.

KAIN:

Sssssh. Hvad var det?

ABEL:

Det var nok bare en grævling.

(Der lyder en hvislen i græsset. LUCIFER ankommer).

KAIN:

Lucifer!

LUCIFER:

Hvorfor går du og ser ned i jorden, Kain?

ABEL:

Vi så begge to ned i jorden, for det hvislede, og så var det jo dig, du, dig, Lucifer.

LUCIFER:

Jeg har krydset vægtløse elementer for at finde dig, Abel, jeg har krydset dem, du skal dø, jeg har sørget over det, til rejsens dage lignede hinanden. Min sorg over din forestående død kan ikke sammenlignes med noget. Jeg vil krybe ind i dig, Abel; jeg vil høre din søvns hele register, din søvns urværk; med næseborene vendt mod dig vil jeg dufte din krops marker, ligesom hyrderne vil jeg se til bistaderne og til kornet. Alle angste tanker vil jeg lindre hos dig, når du pludselig bliver til hyrden og stikker hånden op i vokskagerne - uden din angst. Kun jeg skal have set din hånd i mørket, dette mørke, hvori man ellers ikke kan se en hånd for sig. Og når du går videre i det liv du skulle have haft, vil kun jeg have set din hånd oppe i mig, en hånd helt uden angst.

KAIN (spytter):

Ved du noget jeg ikke ved, Abel?

ABEL:

Jeg skal dø, du skal lære af min død, hun skal sætte den i værk og Jahve skal vide. Men jeg skal dø.

(Musik).

VII.

(ABEL slagter et lam).

VIII.

(KAIN og ABEL er ved at arrangere hvert sit offerbål. ABEL høres tæt ved; han samler kviste og slæber et lam på plads - lidt længere væk høres KAIN, som også samler kviste og derpå lægger kornsække på sit bål. De aser og maser).

ABEL:

Det er på en måde spild af talent. Kain, tror du nu også det hjælper mig at slagte min hjords førstefødte? Tror du Herren ønsker, at jeg skal gøre det, i stedet for at gemme det til mad?

KAIN:

Ja, Abel. Jeg sætter det bedste af jordens frugt til, du ved da, at jeg ikke har for meget korn. Det er en god gerning, en handling til Hans ære, hvem har skænket os disse rigdomme, ja skænket os vore liv.

ABEL (standser et øjeblik op):

Det sagde hun også. Der er intet som at have det godt - i hvert fald ikke at have det dårligt.

KAIN:

Hvad bliver det til, lillebror? Skal jeg hjælpe dig?

ABEL:

Hvad? Nej, nej, jeg klarer den.

KAIN (standser op):

Hvem sagde hvad?

ABEL:

Hvem hvad hvor?

KAIN:

Ja! Du sagde: "Det sagde hun også".

ABEL:

Ikke noget.

KAIN:

Var det Lucifer? har du nu været sammen med hende igen?

ABEL:

Det var ikke noget - bare noget jeg havde hørt før.

KAIN:

Det håber jeg sandelig også, for hvis du har været sammen med Lucifer igen, mon du så ikke hellere skulle pakke dine ting og forsvinde!

ABEL:

Kain, hold nu op, lad os dog få dette her overstået. Se, nu tænder jeg mit bål.

KAIN:

Ikke tyvstarte, vent lige på mig. Okay, nu er jeg klar.

ABEL:

Vi tæller til fire.

KAIN og ABEL:

En-To-Tre-Fire. Vi er kendte folks bøøøørn!

(KAIN og ABEL tænder hver sit offerbål).

ABEL:

Nej, hvor er det flot! Har du set, flammerne slikker helt op i Himlen. Jeg tror alligevel, at du og Lucifer havde fat i den lange ende med hensyn til at brænde disse offergaver af. Jeg tror, at Jahve bliver glad for mit bål.

KAIN:

Øv.

ABEL:

Hvad er der?

KAIN:

Hvis du kunne løsrive dig et øjeblik fra dit forkælede bål og kigge herover, ville du ikke spørge så dumt.

ABEL:

Hvordan er det dit bål ser du? Og dit ansigt, det... det er helt kulsort af røg. Hvorfor har dit bål ingen flammer, Kain? Det var da irriterende, hvad?

KAIN:

Du holder bare din kæft.

ABEL:

Hvordan kan det være, at din røg bare klæber henad jorden, når mit netop er så flot. Det er vel den samme himmel vi står under. (Stilhed). Det var da ærgerligt, hvad?

KAIN:

HOLD KÆFT. LIGE PÅ STEDET. FORKÆLEDE DVÆRG!

(LUCIFER ankommer).

ABEL:

Nej, Lucifer, har du set, hvilken fuser Kains bål er blevet?
Er det ikke strengt?

LUCIFER:

Kain, hvorfor er du vred, og hvorfor går du og ser ned i jorden? Du ved, at når du gør gode ting, kan du løfte hovedet frit, men hvis du gør onde ting, så lurder synden ved døren; lige nu vil du helst vælge synden, men du skal overvinde dig selv og ikke synde.

KAIN:

Jeg tror. Jeg tror, at dette her er planlagt på forhånd, for jeg har prøvet at være god, men så sker sådan noget her altid for mig.

(KAIN går).

ABEL:

Hov, hvor skal du hen?

KAIN:

Ud og drikke mig fuld.

LUCIFER:

År går hurtigt - det er kun dage der går langsomt.

IX.

(ABEL spiller på sin fløjte. KAIN kommer bragende fuld hjem).

ABEL:

Hvor sent du kommer.

KAIN:

Baaaah.

ABEL:

Har du drukket?

KAIN:

Blot for en tid.

ABEL:

Nå.

KAIN:

Sidder du og spiller på den fløjte igen! Er det for at være helt sikker på at vække alle i huset? Tag den pind ud af munden. Men du skulle lige være helt sikker på at vække konerne.

ABEL:

Jeg er holdt op. Læg dog mærke til stilheden.

KAIN:

Du skal ikke gå og vække min kone, når jeg ikke er hjemme. (Flæber). O. Hendes røde mund. Og hendes små hvide hænder. (Truende). Kan du love mig at lade hende være, når jeg er ude? Du skal ikke sidde der og nikke og gøre ved med al din forkælelse, du skal... hjælpe mig.

ABEL:

Hvad kan jeg gøre for dig?

KAIN:

Hent en øl. Kom, hent to øl, så drikker vi en øl sammen.

ABEL:

Det er gået af mode.

KAIN:

Hvad siger du!

ABEL:

Ikke noget.

KAIN:

Jo! Hvåd siger du! (Vrængende). Det er gået af mode. Jeg skal give dig mode, dit paranoide skravl. (Stilhed). Har du ikke nok i din egen kone, eller Lucifer! Du skal ikke gå og vække min kone og spille godt for hendes små hvide hænder, for så, for så kunne jeg finde på, ja så kunne jeg nemlig godt finde på at skubbe. Ja, skubbe til dig, du, dig. (Stilhed). Noget vin har vi vel i huset.

ABEL:

Misundelse er ikke godt for noget. Jeg ville ønske jeg kunne hjælpe dig.

KAIN:

Hvad hentyder du til! Du forsøger kun at snakke dig fri af det med min kone.

ABEL:

Jeg har ikke rørt din kone. Det kunne ikke falde mig ind. (Stilhed). Okay, Kain. Hvorfor har du drukket dig så stinkende beruset? Det ligner dig ikke.

KAIN:

Ikke for noget.

ABEL:

Nå. (Stilhed). Og det har slet ikke noget at gøre med vores offergaver i formiddags?

KAIN:

Sagde jeg ikke: Ikke for noget!

ABEL:

Kain, vil du ikke komme herover og holde om mig?

KAIN:

Næ.

ABEL:

Jeg er bange for dig. Det kan ikke blive ved med at gå.

KAIN:

Hvad skulle du være bange for? Gud passer på dig, Gud overvåger dig nat og dag, din skiderik.

ABEL:

Er der ikke noget jeg kan gøre for dig. Jeg vil jo ikke bebrejde dig noget. Jeg har aldrig bebrejdet dig noget og jeg vil aldrig kunne tænke mig at bebrejde dig noget. Vil du ikke nok holde om mig?

KAIN:

Du har et problem.

ABEL:

Har jeg et problem?

KAIN:

Du har et problem.

ABEL:

Hvilket problem er det?

KAIN:

Mig.

ABEL:

Jeg har lyst til, at vi bare holder om hinanden.

KAIN:

Den lyst du der mumler af dig, er en trontale. Du sidder faktisk og triumferer over, at Herren tog imod dit offer, men ikke mit, og jeg kan se det på, véd du, hvad jeg kan se det på? På dit forkælede smil.

ABEL:

Vil du ikke sove lidt? Hvis du går ind og lægger dig, skal jeg nok trække en flaske vin op til dig. Vil du helst have rødvin eller hvidvin? Eller måske noget cognac?

KAIN:

Det eneste jeg kunne tænke mig var, at du tørrede det dumme smil af fjæset. Eller at Jahve, min Gud... min Gud... nej, det bliver aldrig godt mere.... (græder) min elskede Gud, min elskede Gud...

ABEL:

Nej, du må ikke græde. Du må ikke græde, for så... (ABEL græder også).

KAIN (i raseri):

Og det er din skyld!

ABEL:

Nej. Nej, Kain, der tager du fejl, hvis du tror det. Det, at det går mig godt, betyder ikke, at jeg har taget noget fra dig. Jeg har kun halvdelen af mine får tilbage.

KAIN:

Jamen... man kan ikke frakende sig ethvert ansvar. Hvis jeg skal tage ansvaret for ikke at hidse mig gevaldigt op lige nu fx, så skal du også tage et ansvar. Det er kun rimeligt.

ABEL:

Jamen, hvis du synes det, så synes jeg også, storebror.

KAIN:

Lad være med at kalde mig storebror, vi er så godt som tvillinger.

ABEL:

Du blev født mange år før mig. Du brugte al ilten.

KAIN:

Sikke dog noget pjat.

ABEL:

Jeg kan da huske det.

KAIN:

Da ikke hvis du lå i Adams pung. Jeg ringer og bestiller nogle nye lam til dig i morgen, men nu bliver jeg nødt til at se dyner.

ABEL:

Okay.

(ABEL begynder at græde).

KAIN:

Hvad er der i vejen?

ABEL:

Vi blev født på bunden af verden, kendte folks børn, inde midt i en sænket kirkeklokke og vi havde begge gule øjne, men du brugte al ilten.

KAIN:

Hvordan går det forresten med at savne Lucifer?

ABEL:

Årh du ved, det er slet ikke så slemt.

KAIN:

Du ser i hvert fald hamrende godt ud, lillebror.

ABEL:

Hvad er det? Hvad skal du med den kniv?

KAIN:

Ja, hvad tror du?

ABEL:

Er vi ikke brødre?

KAIN:

Hvad tror du?

(KAIN dræber ABEL. Musik. KAIN knæler og begynder at bede).

KAIN:

Hvor længe vil du dog glemme mig, HERRE?

Hvor længe vil du skjule dit ansigt for mig?

Hvor længe skal jeg være bekymret i sindet

og daglig have sorg i mit hjerte? Hvor længe skal

min fjende triumfere over mig?

Se mig, svar mig, HERRE min Gud! Giv

mine øjne lys, så jeg ikke sover ind i døden

og min fjende siger: "Jeg har fået magt over

ham!" og mine uvenner jubler, fordi jeg vakler!

Men jeg stoler på din trofasthed, mit hjerte

skal juble over din frelse! Jeg vil synge

for HERREN, for han har handlet vel imod mig.

X.

LUCIFER:

Hundene er katte, og kattene bevæger sig i et langsommere tempo. Hør efter, hvad jeg siger: hundene er katte og kattene er hunde. (Stilhed). Hvor er din bror, Kain? (Stilhed). Hvad er du? En luder, der er misundelig, hvis det er sæson for det? Nu skal det heller ikke kun handle om det. (Stilhed). Hvor er din bror? Hvor har du gjort af ham?

KAIN:

Jeg har frostvejr i fingrene.

LUCIFER:

Har du slået ham? Må jeg se dine fingre? Jeg savner Abel, vil du ikke sige, hvor du har gjort af ham?

KAIN:

Det er uretfærdigt, at jeg skal leve, han er gået til, ja ham, han er gået til det bedre sted, det bedre sted end mig.

LUCIFER:

Det skulle være sådan. Det har jeg allerede... kundgjort. Sagt. Kain, du skal ikke angre, du skal fortælle mig, hvad du har gjort, sige det med dine egne ord.

KAIN:

Ja.

LUCIFER:

Kom nu.

KAIN:

Ja.

LUCIFER:

Sig dine egne ord.

KAIN:

Jeg har frostvejr i fingrene. Kan vi slå en handel af? Vil du blive hos mig i nat, så skal jeg fortælle dig alle selvpåførte historier. Vil du blive?

LUCIFER:

Det er frygtelig sødt af dig, Kain. Men jeg skal hjem. (Stilhed). Jeg bliver nødt til at fortælle dig, at du fra nu af er fredløs på jorden.

KAIN:

Det er uretfærdigt! Jeg vil være her! Jeg vil så gerne være her!

LUCIFER:

Du skal gå ud af den der landevej og se hvad du møder.

KAIN:

Auschwitz!

LUCIFER:

Hvadbehager? Det kan du ikke vide noget om.

KAIN:

Det kan jeg vel ikke.

LUCIFER:

Hvis nogen rører dig, skal den gode Gud nok sørge for, at det hævnnes.

KAIN:

Det må vel være sådan.

LUCIFER:

Det må det. Hundene er katte.... Det må det. Du vil blive hævnnet alene af den grund, at din lod er at gå ud ad vejen.

KAIN:

Det vil jeg gøre.

LUCIFER:

Engang skal du hævnes.

KAIN:

Hvorfor mig?

(Musik).

1993-06-28 hm

